

இந்து ஓர்ஜன்

சைவ பரிபாலன சபை வெளியீடு.

வெள்ளிக்கிழமை தோறும்
வெளிவருவது

செய்தித் தாளாகம்
பதிவுபெற்றது

HINDU ORGAN

பிரதி விலை: சதம் 20.

ஆபத்து வருத் திட்டம் (1889) ஆவணி ம் 28-ம் வருத் திட்டம்: சைவப்பொகாச அங்கியந்திராஜி, 450. காங்கரக்குடியூர், பார்மப்பன்னி கொலைபேசி: 356

புத்தகம் யாழியாகும் காலத்தி வாஸு யுரட்டாதி மீ 2 எடு

வெள்ளிக்கிழமை (13 10-1978) [இல-உ-ஏ]

கீரிமலை ஸ்ரீ நகுலேஸ்வர ஆலய

கோர கொரி விரதமும் இல்சார்ச்சனையும்

ஆரம்பம்: காலத்தி வாஸு யுரட்டாதி மீ 25 (11-10-78)

புத்தகம் ஜப்பகி மீ 14 (30-10-78)

திருக்கைலாக்கியில் பரமசிவன் பார்வதீதேவியாரோடு எழுந்தருளியிருக்குப்போது மேனகை, இரம்பை முதலீப் பட்டு ஸ்த்ரீகள் நாட்டிய விசேஷங்களை ஆட்சிகாட்டினர். உடனே அந்தரங்க பத்ராயிய பிராங்கி முனிவா பக்தியோடு விசித்தோமான விகட நாட்டியம் அடினார் பரமசிவனுர் மசிந்து அவங்கு அனுசரிக்க செய்தார். பிருங்கி முனிவா பார்வதீயை நீகிப்பாரமிசிவனை மாத்தீரம் வலமெந்து வணங்கினார். பார்வதீ தேவி யானவர் கோபங்கொண்டு தமது சக்தியின் கூறு பிருங்கி முனிவா வின்றும் அகலக்கடவுது எனசொல்ல அவர் உத்ரம் பின்த சக்கத போன்ற உடல் உடையவராய்த் தள்ளானார். அப்போது பரமசிவனாவர் அம்முனிவாது கையில் தண்டோடு வாசு செய்ய அவர் அதனைடை ஊன்றிக்கொண்டு தமது ஆச்சிரமத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

உமாதேவியார் மிக கோபங்கொண்டு திருக்கைலையை விட்டுக்கூடிய பூலோகத்துக்கு வந்து வான்மீகி முனிவா இருக்கின்ற பூங்காவனத்தில் ஓர் மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தார். அப்பகுத்தில் பன்னிரண்டு வருடங்களாக மழை பெய்யாகையால் பட்டுப் பேன் பரங்களெல்லாம் துளித்துத் தழைத்துப் பூத்துக் காய்த்து,

— சிவ ஸ்ரீ நகுலேஸ்வரக் குருக்கள் —

பலவகையான புழ்பங்கள் மலர்ந்து நறுமணம் வீசிவிளங்கின. அப்பொழுது அங்கு வந்த வான்மீகி முனிவார் ஒரு வீலை மாத்தடி யில் ஸ்ரீ பார்வதீ தேவியாரைப் பார்த்துத் “தாயே நீ பூலோகத்துக்கு எழுந்தருளிய காரணம் யாதோ” என வினவது தேவியார் ஒரு பூலோகத்தில் யான விரதம் அனுட்டிக்கவேண்டுமே. மேலான விரதம் ஒன்று இருக்குமானாலும் சொல்லும் என்று கேட்டார் முனிவா வணங்கத் தாயே தீப்பூவுலை ஒந்துக்குப் பெரியாத விரதம் உண்டு. அவ்விரதத்திற்கு தேவார ஈஸ்வரி விரதம் என்று பெயர். அவ்விரதத்தை அனுட்டித்தால் தீஷ்ட சித்தியாகும் என்று கூறினார்.

அதனைக் கேட்ட பார்வதீ தேவியாவர் அவ்விரதம் எப்போது எவ்விதம் அனுட்டிக்கவேண்டுமென வினவ வான்மீகி முனிவார் பின்வருமாறு கூறினார். “புத்டாதி மாதச் சுக்கல் பட்ச தசமி தொடக்க ஜூப்பசி மாச அம்யாவாச வரையும் உள்ள இருபத்தொரு நாளும் தனியும் ஸ்நானம் செய்து சுத்தமான ஆடை அணிந்து ஆலயத்திலில் சிவலிங்கம் அமைத்து அப்பேருக்கும் செம்து ஸ்பூதி, சந்தனுட்சதை, புஸ்பம் என பன சாதந், தூப் தீபங்காட்டி ஒரு வெவல் உருண்டை, ஒரு சந்தன உருண்டை ஒரு மஞ்சளுண்ணைடை, ஒரு அதிசம், ஒரு வாழைப்பழம், ஒரு தேங்காய், ஒரு பாக்கு, ஒரு வெற்றிகை என்பவற்றை நென்கீத்திற்கும் செய்து, தூப்தீபங்காட்டி வில்லாச்சனை செய்து வணங்கி, இருபத்தொரு ஜீழ முறுக்கிய கயிற்றைத் தினமுக ஒரு முடியாக தீருப்பதொரு முடி முடிந்து தரித்துக்கொண்டு உபவாசமாக இருந்து நெனவேத்தயம் செய்த அதிசத்தைப் புத்தது விரதமானுட்டுத்து வந்தால் இருபத்தேராம் நாள் பார்மேஸ்வர் உடபாருடாய் எழுந்தருளி வந்து நீர் கேட்ட வரத்தைக் கொடுப்பார் என்று வான்மீகி முனிவார் கூற, பார்வதீ தேவியாரும் அவ் வாறே வரதம் அநுட்டித்து வணங்கித் தோத்திரம் செய்யப் பரமே சுவரானவர் இடபாருடராய்க் காட்சி தொடுத்துப் பாரகத்தேயே உமக்கு என்ன வேண்டுமென நீர் கேட்க பார்வதீ உத்து சீரத்திலே பாதி வேண்டுமென்று கேட்க ஈஸ்வர் அப்படியே யாகுக் என்று அநுள் செய்தார், அது மாத்தியமாறி ஒவ்வொ

(வளர்ச்சி 3-ம் பக்கம்)

நளச்சக்கரவர்த்தி நன்மைஅடைந்த
திருநள்ளாறு

புத்டாசிச் சனி விரதம் என்றால் எல்லோரும் கைப்பட்டிடுக்கும் மகிழ்யடையது. கலி தொடர்ந்தும் கலி நீங்கியதும் பொருளாகவுமைந்த நளச்சக்கரவர்த்தியின் சரித்தெரத்திலே சனிக் கோளினுகே தாக்க உண்டாகுதல் விலகுதப்பற்றியவற்றை அறிக்கேளும்.

இந்த நள் நளன் திருநள்ளாறு என்றும் திருத்தங்கில் வணக்கி விமோசனம் பெற்றுண்பதற்குச் சான்றாகத் திருநளானசமபத்தர் திருமுறையிலே திருநள்ளாற்றுப் பதிகத் தேவாரம் உண்டு:-

திருச்சிற்றம்பலம்

வினங்கிலை மட்சமலை மங்கைப்பாரு பாகத் தள்ளிகொள் இருத்திய வொருத்தனிட மென்பர் வளங்கெபூவு திபமொடு தூபம்ப்பர் தூவி வளன்கெபூவி சாலும்வழி பாடுசெய்வன எாழே, திருச்சிற்றம்பலம்.

இத் தமம் தருமபுரதி தத்துதக்கு அருகில் உள்ளது. இங்கே சனி பகவாஜுகரு கோபுரவாசலிற பூசை அமைப்புண்டு.

நடக. காரக்கால் முதலிய திவ்விய சேந்தி ரங்கன் அடுத்தாற்போதுள்ளன.

கைப்பாலன சுப்பாணம்.
சித்தாந்த பரிட்சைகள் 78

வின்னப்ப இறுதி நாள்: 31-10-78
பரிட்சைக் காலம்: 29-12-78
31-12-78

வின்னப்ப பத்திரம், பாடு விதானம் நேவையானேரு 65 சதுறத்தை அனுபவப் பெற்றுக் கணக்களால். வ. கந்தசாமி, தேர்வுச் செயலாளர் 450, காங்கேசனங்குறை வீதி, யாழ்ப்பாணம். 13-10-78

பொற் பத்கங்கள் பெற்ற பொலிவினர்

யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபை
இலங்கை சைவ சமய மாடப் பரிட்சை — 1976

யசோதா தருமலிங்கம்
3-ம் வகுப்பு
ஸ்ரீ சோமாஸ்ரீத கௌலூரி
புத்தார்.

சிவரமணி நல்லீயா
10-ம் வகுப்பு
வெப்படி மகளிர்
கௌலூரி.

பிரபா தம்பிராசா
9-ம் வகுப்பு
யாழி இந்து மகளிர்
கௌலூரி.

குடும்பமிலை

ஏற்கும் சமயத்தின் மீது நன்றாக
வேற்று மோக்கு
ஒரு தீவிரம் எமருமை குற்றையைப்பற்றி தூரிதீவே:
திருச்சிற்றம்பலம்

இந்துசாதனம்

வள்ளுவு புரட்டாதி மூலம் வெள்ளி

சிவ தர்மத்தைச் சொய்ப் பேண

இங்காட்டிலுள்ள ஒரு ஆஸத் தேர்ச் சிருப்பணிச் சபையார் ஒரு நாலம்சந் திட்டத்தைப் பிரகடனஞ் செய்த வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அந்தத் திட்டம் குறிக்கப்பட்ட ஒரு சோயிதுக்குரியதாயிலும் அதன் சோக்கும் அந்தோக்கத்துக்கான விளக்கமும் ஏனைய ஆஸத்தைக்கும் பொருந்தும் என்ற நாம் கருத விரும்புகிறோம்.

தயைராறு தக்கவாறு சாசனமாக அமைக்கப் படுதல், பூசைக் கிரமம் விபரம் வரையப்படுவது ஆஸத்தக்குரிய பொருட்களின் (அதைவுள்ளன, அதைவுற்றன) அட்டவணை எழுதப்படுதல்; திருப்பணிக்கு உருவும், விரயும் வணக்க முறையிற் காட்டப்படுதல் போன்ற சில யோசனைகள் யாவராலும் கைவிடுவதற்கும் பொருந்தும் என்ற நாம் கருத விரும்புகிறோம்.

புரதன் சோயிகளை விடப் பட ஆஸத்தை பட உள்ள சம் காட்டில் குதித்த பிரகடனத்தின் அடிப்படையில் அராறு வரையப்படுதலும் கணக்கு எழுதப்பட்டு மிக முக்கியமான சிவப்பணியாகும்.

நேர்மான முறையிலே சிறப்பாகக் கோயில் நிர்வாகம் கிழமைத்தற்கு உழிபடுவோரின் கருத்தைக்கும் வேண்டப்படும். அவர்கள் கிருவாகக் குறைகளை அறித்த பரிசாரம் கூறுவதற்கு கிழமைவற்றை அறியும் வரப்படிப்பட பெறுவத் தீவிரமாகும்.

நேர்மான முறையிலே சிறப்பாகக் கோயில் நிர்வாகம் கிழமைத்தற்கு உழிபடுவோரின் கருத்தைக்கும் வேண்டப்படும். அவர்கள் கிருவாகக் குறைகளை அறித்த பரிசாரம் கூறுவதற்கு கிழமைவற்றை அறியும் வரப்படிப்பட பெறுவத் தீவிரமாகும்.

நேர்மான முறையிலே சிறப்பாகக் கோயில் நிர்வாகம் கிழமைத்தற்கு உழிபடுவோரின் கருத்தைக்கும் வேண்டப்படும். அவர்கள் கிருவாகக் குறைகளை அறித்த பரிசாரம் கூறுவதற்கு கிழமைவற்றை அறியும் வரப்படிப்பட பெறுவத் தீவிரமாகும்.

“கோயில் சிர்வாகத் தாப்பிதுவனோர் கைவாறாறு, கைவாராப் பண்பாடு என்பதற்கைப் பிரதிபலிக்கும் நிலைக்கு உயர் வேண்டும். ஆஸத்திலே சமயீதிபான பயபக்கி ஒழுக்கமும், கைவாரானக் கெழிப்பும் மற்றும் கைவாறாறு, ஆவனவற்றை அறித்த அந்திருக்கும் சூழ்நிலை உருவாதுறல்” இவை யாவும் புனித எண்ணமே, இவற்றை எல்லா ஆபைபரிபாலன நிறுவாதத்தினாக்கும் நாங்கள் சமாப்பிக்கின்றோம்.

புனிதன் கோயிலிலே புண்ணையத் தொண்டு புரிபாலனின் கோயிக்கம் துயாரியுக்கவேண்டும் எனக்கொல்லவும் வேண்டுமா?

புரட்டாசி பொய்த்துவிட்டதா?

— சா சா —

திவணியில் ஆரம்பமாகிப் புரட்டாசியில் இடைநிடையே பெய்து செற்பதிலைப் பேணி வந்த இயந்தை அமைப்பு இவ்வாண்டியிலே மாற்றமடைந்து இட்டாதே. காரணம் என்ன?

கோயில்களுக்கு ஆயினத்தை, ஆடுகோழி முதலியவற்றை நேர்த்தி செய்ய, அவற்றைக் கோயில் அலுவல் அதிகாரிகள் கொலைக்குக்கு விலை கூறி விற்பதனாலா?

மழை வேண்டுமென்றால் மக்கள் இந்தப் பிழை காலத் திருத்த வேண்டும்?

பகுவைப் பாதுகாயல், ஏருதைப் பேணுமல் பகும்பற்றை ஏதற்கு? வானம் வழங்கின்றோ ஆயும் வாழும், மாநாத் மாதேவன் பூசையை வழியாத செயவர். ஜப்பசயிலாவது வரட்சிப்படி வேண்டாமா?

சைவப் பெரியாரின்
சால்பை இசைத்திடுவோம்!

— சொக்கன் —

(8-10-78 இதழ் தொடர்ச்சி)

7. அம்புலிப் பருவம்

நீலவா விடையொளியை வாரிப் பொழிந்துவரு நிறைமதி! எங்கள் மகனை நீயறிதி யோஅவன் மாணவர் நிறைந்தபெரு நீண்டவான் மதியு மாவான் கோலமது தேய்வதும் குறைமறுவை உறுவதும் கொள்கையாய்க் கொள்வை அவனே குறையாத நிறைமதியில் ஒளிருவன் ஒருகாலும் குறைவுதேய விலாத் தீரன் கூலமதில் நாடதனில் ஒளிகால்வ தோட்டவி நாடரிய பாலை திசம்வாய் நங்களது பாலை பயனின்றி எச்செயலும் நன்றை மதியில் வல்லான் ஆலமுண் டவண்சடையி லேயொளித் துயிர்காத்த அம்புலீ ஆடவாவே அவனடியி வின்புற் றமரவல் வானுடன் அம்புலீ ஆடவாவே.

8. சிற்றிற் பருவம்

தோல்கொண் டமையாக் குமிழியிதி யடியில் அடியிட் டெக்காலும் தோய்த்தே யுலர்ந்த வேட்டியுடன் துவரும் சால்வைப் போர்வையுடன் தோவொன் றன்றித் தசைவற்றித் தொன்மை ஞான முனியொத்துச் சடரும் அறிவுப் பொலிவுநிறை தோற்றம் ஒருநாட் கொள்ளுவைநீ பாலன் என்றே உனைப்பாரோர் பாரார் என்றும் பெரியோன்றீ பத்தி பண்ணும் பழவடியார் பாங்கில் வந்த நெறியோன்றீ கோலம் அழிந்து கால்புழுதி கொள்ளலாக் கிற்றில் சிதையேலே கலவும் சிறுமிய ராமநாங்கள் குறைச் சிற்றில் சிதையேலே,

9. சிறுபறைப் பருவம்

முத்திதரு சித்துருவ முற்றமுரு கையனது முலாது முத்த வடிவை மும்மையிலு மொன்மைபொலி செம்மைமலி யண்ண மொய்குழப் புராண மதனைப் [லது] பத்தியொடு கற்கவுயர் வித்தக விளக்கமது பாங்குடன் நல்க வென்றும் பகர்கைவ போதமொடு கைவநற் கிரியைநால் பண்புடன் அளிக்க வென்றும் பித்தறி வகற்றவரு நற்றிருவ குட்பயன் பேருரை வகுக்க வென்றும் பெருமைபெறு கைவசித் தாந்த நுட்பங்களினைப் பீடாக ஆங்கிலத்தில் சித்தமுற வாக்கவரு முத்தம் தவச்சிறுவ! சிறுபறை முழக்கியருளே. சிறுபாத சுந்தரச் செல்வனே! யின்பமொடு சிறுபறை முழக்கியருளே.

10. சிறுதேர்ப் பருவம்

தந்தவன மென்றபதி சிந்தையுற வந்துலவு கருணையுகு வான் இறையைக் காலையொடு மாலையிர வாகுபொழுது தன்பினெடு கற்றவழி நின்று போற்ற வந்துருக்கும் பான்புறநல் வாழ்வு வாழ்ந்து புந்தியினி வந்தமறு கந்தமல ரந்தொடையல் புண்டவனை ஏத்தி யன்பு புரிந்துபவ வினையினுக் குந்துமோர் மருந்துனர் போதமுறு ஞானவடிவே! சிந்தையிறை வந்தனைகொள் அந்தமறு செந்தமிழு! சிறுதேர் உருட்டி அருளே. சிறுதை சுந்தரச் செல்வனே! இன்போடு சிறுதை உருட்டி அருளே.

கேதார கௌரி விரதம்

அடியார்கள் பலரின் வேண்டு கோருக்கினங்கித் தெல்லிப் பழைத் தூர்க்காதேவி ஆயைத் திலே கேதார கௌரி விரத அநுட்டான் நிழஷ்சி நடை பெற்ற வகுகின்றது.

புரட்டாதியில்

நாயன்மார்
குருபுசை

சமய ஒரவர்களையும் சங்காரையர்களையும் ஒவ்வொரு தின்களிலும் சினைவுக்காலம் குட்டுப்பசைகள் சைகல் நெறிக்குரிய பெரு சிழஷ்சிகள் என்பதை நாவலர் ஜூபா அவர்கள் மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கின்றனர். நாவலர் பெரிய புராண வசன நாலை ஒவ்வொரு மாணுக கனம் உரத்த வாசிக்க வேலை அகற்ற ஆசிரியர் வளர்க்கம் கொடுத்தல் கிரம ஒழுங்கானிருந்தது.

யாழ் காலி இந்தக் கல் ஓரிசல் அந்தக்களிலே சைவபாட மேற்கூர்த்தில் இந்தப் பெரிய புராண வசன நாலை ஒவ்வொரு மாணுக கனம் உரத்த வாசிக்க வேலை அகற்ற ஆசிரியர் வளர்க்கம் கொடுத்தல் கிரம ஒழுங்கானிருந்தது.

இந்த வகையிலே இந்த சாதனம் நாயன்மார்கள் சரித்திரச் சுருக்கத்தைச் சேக்கிழார் செந்த மிக் கொடுத்த இருப்தை வந்தங்களுக்கு முன்வெளி பிட்டது அதன் பிட்ட சிசேட நாவலர் வரல் ரினைந் தொடர்ந்து விளைக்கும் தொடர்ந்த வாசிக்க நிகும் ஏன்றை குருபுசை களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டும் வருகின்றது.

சைவ பரிபாலன சபையார் அதி சிரமாக இக் குடும்பசைகளை நாவலர் ஆசு சிரம மண்பத்தில் நிழம் ததி வகுகின்றனர். (வளர்ச்சி 3-ஆம் பக்கம்)

முர்த்திகளை

(1-ய பக்க வளர்ச்சி) கைதும், கண்யான காந்தரிடத்தில் கிருத்தாந்தர்த்தை முதல் அலங்கரித்தல், உச்சரைருத்தியைச் சாந்தருமாகவும், சாந்த மூர்த்தையை உக்கிரைருப்மாகவும் அலங்கரித்தல், திருஞாசில்லாதபடி அலங்கரித்தல் முதலியிய விபரீத அலங

Hindu Organ

Friday, October, 13. 1978.

GLUT OF FOREIGN GIFTS

The common man is daily given news of some country or other helping our country by way of grants or loans. The sum total of these promises must exceed even the wildest hopes of Providential assistance at a time of distress.

Without even attempting to discuss the wisdom of accepting alien aid and trying to see something sinister between these offers, we only wish to suggest to the Authorities that they should make hay while the sun was shining.

To the ordinary man the immediate need is the facility for him to earn and live contentedly. He knows that the country's system of transport including the condition of its thoroughfares requires to be over-hauled and reconditioned to enable the easy transaction of business.

Providing a good look for the metropolis by establishing first-rate tourist hotels and similar grandiose schemes, certainly add to the status of a country. But what is basically needed must be the subject of immediate attention.

We have often referred in these columns to the inconvenience that is experienced by the people in transacting normal business. One cannot get at another over the telephone even for transmitting a very urgent message of vital importance. Telegraphic communication is as slow as the snail's pace.

In the normal course of development the provision of a reasonably adequate system of transport and communication may be a huge undertaking for any government. That is why there is a co-operative effort in the world by which affluent countries volunteer to assist less favoured nations in the matter of improving the thoroughfares and providing satisfactory means of transport and communication.

To the citizen who, day in and day out, listens to refreshing news of more and more foreign aid and offer of loans in the region of millions of dollars or pound sterling, the thought will occur why in the midst of plenty of promises his country should still be below the normal standard.

Saiva Periyar Centenary Reproduction

GLORIES OF SHAIVAISM

By S. Shivapadasundaram B. A.

(continued from last issue)

The contemplation of Panchaksharam thus gives a philosophy, a religion and way of life which could take the contemplation very close to the ultimate goal of Mukti (liberation). But the life the contemplator has been leading and the lives of all he meets are the direct antithesis of the life chalked out by Panchaksharam. Our wrong habits of ages have such tremendous force as can shatter the glorious ideals presented to him by Panchaksharam. To withstand the onslaughts of his own habits and of his environments, the contemplator is enjoined to repeat the Panchaksharam 108 times at a time. Repetition is called Japam and contemplation is Dhyana. If these are done in the right spirit, the contemplator can slowly efface his former view point of life, replace it by the ideal presented by Panchaksharam and make substantial progress in his march to the goal. He will find that, even in life in this world, he is successful and happy beyond measure.

Our saints have all sung praises of Panchaksharam. Sampandhar has sung two pathikams in

Saiva Jnana Darshanam 13 RELATING TO ATMA - SUDHI and திருவடிப்பேறு

M. GNANAPRAGASAM, B. A. B. Sc. (Lond.)

Complete purgation is a pre-requisite of complete illumination and the soul on the path of spiritual freedom after purgation attains what is called ஆன்மசுத்தி in our traditional religious literature. Before purgation, in the earlier fettered state, the soul protrudes itself with its egotism and ignoring God's help it presumes that it itself knows, acts and feels and projects its own tattvas, the Jnanendriyas, Karmendriyas and Antekaranas. After purgation and its attainment of ஆன்மசுத்தி, the soul resigns itself completely into the hands of God and sees that it is God who knows, acts and feels. If this realisation is intense and powerful, and is of an unceasing nature, then there generates in the soul (ஈயரா அங்கு) undying love which leads it to the enjoyment of endless supreme bliss described in Shaiva Siddhanta works as திருவடிப்பேறு. It is important to realise that the principles concerned in this drama of eternal bliss are the ever-free and the ever perfect God on one hand and the freed and the perfected soul on the other hand. Nobody knows the nature of their relationship nor the nature of their freedom. But we know that they are free. One is the ever free and the other is the freed one. No earthly being can question the modes or the patterns of their union. In the blissful state, sometimes they exhibit what is called ஏகிபாலம் or oneness and the bliss is one of utmost quietude and perfection. At other times, they exhibit what is called அவைத்தும் or duality. One enjoys and the other merely looks on. Still at other times, they behave as two principles co-existent with each other. One stimulates and the other responds in complete submission and acts.

The perfected soul is a Jivanmuktah. To all external appearance he may sometimes behave like any ordinary man scrupulously discharging all the duties pertaining to his station in life. Thereby he inspires his fellowmen to live their lives with a sense of duty and responsibility. He is not a reformer but his breath is the breath of supreme freedom, which is accorded to all without injury to any and for the good of all.

It is one of the illusions of the modern age to believe that the way to spiritual freedom is through material goods and through fussy lives of comfort and convenience. Even religious bodies are affected by this weakness of this age. We regret to state that the Saivas and the Buddhists of this country have completely lost their hold on matters connected with pure consciousness and God consciousness, on matters of ethical and spiritual doctrines. Even grand religious concepts and practices such as, Citta-suddhi, Siva dharma, Dharmakaya Dharmaloka, all relating to regions of pure consciousness have disappeared from our midst. It is our fervent hope that this disappearance of these concepts is only temporary in the present political and social climate of this country. And again it is our hope, that these ethical and spiritual doctrines will once again sprout forth with renewed vigour and force to make our men true to their country, culture and religion.

praise of it. Appar and Sundarar have sung a pathikam each. Manickavachakar gives it the first place in his Thiruvachakam. The first line of Thiruvachakam is, "Glory to Panchaksharam and Glory to the Feet of God" (உமச்சிவாய வர்த்த நாதன்மூர்த்தை). In another place he regards it as the boat which carries the soul through the sea of Samsaram to the heaven or God's Feet.

(ஐஞ்செழுத்தின் புணைடித்தக் கிடக்கின்றோனை
முனைவனே முதலந்தயின்ற மல்லற் கரைகாட்டி
ஆட்டகாண்ட)

Sambandher says "that ram, the essence of the which takes to the Gnana four Vedas." He also informs him who, with a siesta on the uninterrupted loving heart, with devo-contemplation of Panchaksharam and with tears of joy, shashram at all times, repeats it, is Panchaksharam whether awake or asleep.

Unceasing contemplation in the waking state naturally leads to contemplation during sleep also. Sundarar insists on incessant repetition — repetition even when busy otherwise. There are three forms of repetition varying in the loudness of the sound. In the first form the sound can be heard only by those standing close by. In the second form it is audible only to oneself and in the third it is not audible even to oneself. In the last form the tongue is apparently motionless. This is considered to be the most effective of all. It is this form of repetition which is possible when we are otherwise engaged.

Appar says that the Panchaksharam burns all habits of wrong doings. Sambandher further says that it reforms murderers and men of low character. Even experience gives ample proof of the supreme potency of Panchaksharam. If you wish to resist any temptation or to free yourself from unpleasant feelings, however strong they may be, you can see for yourself that if you appeal to Panchaksharam it saves you from these distressing situations.

(To be continued)

வான்முகில் வழாது பெய்க
மலிவளஞ் சுக்க மன்னன்
கோன்முறை யரசு செய்க
குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நாமைறை யறங்க ணோங்க
நற்றவம் வேன்வி மக்க
மேன்மைகொள் கைவாந்தி
விளங்குக உலக் கெல்லாம்.

Printed and published by the Proprietors, the Saiva Paripala-na Sabai, Jaffna at their Saiva Prakasa Press, 450, K. K. S. Road, Vannarponnai, Jaffna on Friday, October 13, 1978.

Editor-in-Chief:
R. N. Sivapirakasam